

דברי הכפר

ישראל במלחמה

אבא חטוף

ביצוע: חוה אלברשטיין

מילים: הרב ליאור אנגלמן

לחן: ערן ויץ

יש איש אחד, אני מכיר, הבן שלו חטוף.
הוא לא מפגין ולא מוחה, הוא סתם יושב כפוף.
המאפרה שלו כבר מלאה בדלים,
והדמעות העצובות מילאו המון דליים.
הוא לא יגיע לכיכר, אין לאיש כוחות,
בלילות הוא לא נרדם, המחשבות טורפות.
הוא לא מתראיין בכלל, הוא רק נגמר בפנים,
מאז נחטף הבן, גם השיער שלו הלבין.
הוא לא צועק עכשיו עכשיו, גם לא בכל מחיר,
הוא איש פשוט שעולמו חשך ביום בהיר.
יש איש אחד, אני מכיר, הבן שלו נחטף,
כל פעם שפוגש אותו, הלב שלי נשרף.

גיליון מס. 2842 * י' אלול תשפ"ד * 13 ספטמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

השיבו אותם הביתה! עכשיו!

(נכתב ביום רביעי בערב) כבר 341 יום ש - 101 חטופים (חיים ומתים) כלואים במרתפי החמאס בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

בני נרצח במנהרה שאתה בנית

1. האב השכול הרב אלחנן דנינו שאמר לנתניהו את המשפט העוצמתי "בני נרצח במנהרה שאתה בנית", שמתי לב שכאשר הוא מדבר על נתניהו הוא קורא לו "האיש ההוא". ויש בזה הד לאופן שבו אנשים דתיים מזכירים את ישו. "אותו האיש" הם קוראים לו. כדי להבדיל את עצמם ממנו. ואני מניח שיש בכך כדי לרמז עד כמה הוא מתעב אותו .

2. באיור "האיש ההוא"

פלסטר על פצע המציאות

1. לפעמים כשאני בקצה שאט הנפש (כמו עכשיו), אני הולך לאהרון דוד הזקן וקורא ב'האדם והטבע' הנהדר שלו. אני יודע שזה בסך הכול לא יותר מסוג של פלסטר להניח על גבי פצע המציאות הרוחת, אבל כשאין ברירה אז אין ברירה. ואחרי הכול בכל זאת יש בדברים האלה מעט מזור לנפש הפצועה.

2. האדם והטבע | א. ד. גורדון

...מכל האמור יוצא ברור, כי האדם באשר הוא אדם, צריך להיות תמיד בתוך הטבע; כי הטבע הוא לאדם המרגיש והמכיר ממש מה שהמים הם לדג. כי לא רק להשתקפות בבואתו של הטבע בתוך נפשו זקוק האדם. זקוק הוא לספירה של הטבע, ללחיצה המקפת והמאחדת, שהטבע, שההווה אין-הסופית לוחצת על כל נקודה מנקודות גופו ונפשו ומכריחה אותו לחיות, להיות אדם ולהיות פרט בפני עצמו; זקוק הוא לקשר בלתי האמצעי והתמידי שבינו ובין הטבע אין-הסופי, ליניקה הנעלמה, שכל אחד מאטומי גופו ונפשו יונק מן הטבע האין-סופי ושכולו יונק מן האין-סוף; זקוק הוא לא רק להכרה ולהרגשה, זקוק הוא לחי עולם.

יותר מזה. כל מה שהאדם מתפתח יותר, כל מה שהרגשתו והכרתו מוסיפות להתעמק ולהתרחב ואוצר ידיעותיו להתעשר, יותר הוא זקוק להתדבקות בלתי אמצעית בתוך הטבע. ליניקה בלתי אמצעית מתוך ההווה העולמית. האדם הטבעי, הפרא, אוכל מן המוכן בין בחומר ובין ברוח. הוא אינו מוציא הרבה ואינו זקוק להכנסה מרובה. לא כן האדם בן התרבות החושב והמרגיש. הוא אינו מסתפק במה שמוכן ודורש רק לקיחה או תפישה, אלא שהוא שואף לברוא מה שאינו מוכן; הוא אינו מסתפק במה שמגולה, אלא הוא מבקש לחדור לתוך מצפוני הטבע ולראות את הנעלם ממנו. מצד אחד, הוא סוקר ומסתכל, בוחן ובודק, מנתח ומרכיב, חוקר ודורש – מבקש לדעת פרטי כל הדברים. ומצד אחר להשיג, מה שהוא יותר על הפרטים ועל הסכום הכולל שלהם – את ההרמוניה העולמית, את האמת העולמית – את חיי העולם. הוא מוציא הרבה, הוא מבזבז הרבה 'אור', ובהכרח עליו להכניס הרבה, בהכרח הוא זקוק לזרם שאינו פוסק, מתחדש ומתגבר של 'שמן למאור'.

ובפועל אתה רואה ממש ההפך מזה. רואה אתה, כי האדם במידה שהוא לוקח יותר מן הטבע, הוא הולך ומתרחק ומתעלם ממנו; במידה שחיו מתעשרים, מתרחבים ומתעמקים הוא הולך ובונה לו חיץ יותר ויותר עבה בינו ובין הטבע, הולך ומצטמצם ומתכווץ בתוך חומותיו כצב הזה בתוך שריונו עד כי כבר הורגל לחשוב למכשול ראשון, כי חיים לחוד וטבע לחוד. רואה אתה, כי גם המדע,

המבקש את אורו הנגלה של הטבע, גם האמנות, המבקשת את אורו הגנוז – שניהם אינם מכריחים את האדם ואינם מצווים עליו בהחלט, במפגיע, לצאת מתוך קליפתו, לבקש את המרחב, לבקש חיי עולם; שניהם כאילו מבקשים לצמצם את הטבע ולדחוק אותו – זה לתוך חדרי העבודה והדרישה המדעית, וזה לתוך חדרי המשכית – ולעקור את שרשי נשמת האדם האחרונים מתוך הטבע. לכל היותר הם מזמינים את האדם (ובצורה זו ממילא יש בהזמנתם מעין לעג נסתר) לצאת לפרקים, לעתים קרובות או רחוקות, יציאת עראי אל הטבע לבקש תורה מפיהו, להסתכל בו ו'ליהנות' ממנו. (אהרון דוד גורדון האדם והטבע שם)

1. לפעמים כשאני בקצה שאט הנפש (כמו עכשיו), אני הולך לאהרון דוד הזקן וקורא ב'האדם והטבע' הנהדר שלו. אני יודע שזה בסך הכול לא יותר מסוג של פלסטר להניח על גבי פצע המציאות הרוחת, אבל כשאין ברירה אז אין ברירה. ואחרי הכול בכל זאת יש בדברים האלה מעט מזור לנפש הפצועה.

2. האדם והטבע | א. ד. גורדון

...מכל האמור יוצא ברור, כי האדם באשר הוא אדם, צריך להיות תמיד בתוך הטבע; כי הטבע הוא לאדם המרגיש והמכיר ממש מה שהמים הם לדג. כי לא רק להשתקפות בבואתו של הטבע בתוך נפשו זקוק האדם. זקוק הוא לספירה של הטבע, ללחיצה המקפת והמאחדת, שהטבע, שההווה אין-הסופית לוחצת על כל נקודה מנקודות גופו ונפשו ומכריחה אותו לחיות, להיות אדם ולהיות פרט בפני עצמו; זקוק הוא לקשר בלתי האמצעי והתמידי שבינו ובין הטבע אין-הסופי, ליניקה הנעלמה, שכל אחד מאטומי גופו ונפשו יונק מן הטבע האין-סופי ושכולו יונק מן האין-סוף; זקוק הוא לא רק להכרה ולהרגשה, זקוק הוא לחיי עולם.

יותר מזה. כל מה שהאדם מתפתח יותר, כל מה שהרגשתו והכרתו מוסיפות להתעמק ולהתרחב ואוצר ידיעותיו להתעשר, יותר הוא זקוק להתדבקות בלתי אמצעית בתוך הטבע. ליניקה בלתי אמצעית מתוך ההווה העולמית. האדם הטבעי, הפרא, אוכל מן המוכן בין בחומר ובין ברוח. הוא אינו מוציא הרבה ואינו זקוק להכנסה מרובה. לא כן האדם בן התרבות החושב והמרגיש. הוא אינו מסתפק במה שמוכן ודורש רק לקיחה או תפישה, אלא שהוא שואף לברוא מה שאינו מוכן; הוא אינו מסתפק במה שמגולה, אלא הוא מבקש לחדור לתוך מצפונו הטבע ולראות את הנעלם ממנו. מצד אחד, הוא סוקר ומסתכל, בוחן ובודק, מנתח ומרכיב, חוקר ודורש – מבקש לדעת פרטי כל הדברים. ומצד אחר להשיג, מה שהוא יותר על הפרטים ועל הסכום הכולל שלהם – את ההרמוניה העולמית, את האמת העולמית – את חיי העולם. הוא מוציא הרבה, הוא מבזבז

הרבה 'אור', ובהכרח עליו להכניס הרבה, בהכרח הוא זקוק לזרם שאינו פוסק, מתחדש ומתגבר של 'שמן למאור'.

ובפועל אתה רואה ממש ההפך מזה. רואה אתה, כי האדם במידה שהוא לוקח יותר מן הטבע, הוא הולך ומתרחק ומתעלם ממנו; במידה שחיו מתעשרים, מתרחבים ומתעמקים הוא הולך ובונה לו חיץ יותר ויותר עבה בינו ובין הטבע, הולך ומצטמצם ומתכווץ בתוך חומותיו כצב הזה בתוך שרינו עד כי כבר הורגל לחשוב למכשול ראשון, כי חיים לחוד וטבע לחוד. רואה אתה, כי גם המדע, המבקש את אורו הנגלה של הטבע, גם האמנות, המבקשת את אורו הגנוז – שניהם אינם מכריחים את האדם ואינם מצווים עליו בהחלט, במפגיע, לצאת מתוך קליפתו, לבקש את המרחב, לבקש חיי עולם; שניהם כאילו מבקשים לצמצם את הטבע ולדחוק אותו – זה לתוך חדרי העבודה והדרישה המדעית, וזה לתוך חדרי המשכית – ולעקור את שרשי נשמת האדם האחרונים מתוך הטבע. לכל היותר הם מזמינים את האדם (ובצורה זו ממילא יש בהזמנתם מעין לעג נסתר) לצאת לפרקים, לעתים קרובות או רחוקות, יציאת עראי אל הטבע לבקש תורה מפיהו, להסתכל בו ו'ליהנות' ממנו. (אהרון דוד גורדון האדם והטבע שם)

פינת הקריטורה היומית:

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

• התערוכה של רננה חייט

בפואייה של מרכז העסקים החדש, שהיה פעם מחסן הבגדים, פרזדור שטוף אור, התקיימה פתיחת התערוכה של האומנית רננה חייט. תערוכה יפהפייה, תוצר של כישרון גדול, ומגוון רב של נושאים וסגנונות.

הבטחתי לעצמי לחזור ולראות את התערוכה, מחוץ לאירוע הפתיחה, כאשר לא אהיה אחת ממאות מבקרים. רציתי להיות לבד, לראות בנחת כל תמונה ותמונה.

כך עשיתי, והיה שווה כל רגע.

• שביתת המורים התיכוניים

בשבועיים האחרונים הקדשתי הרבה זמן, מחשבה, ומקלדת לכתוב את כל מה שאני חושבת על שביתת המורים התיכוניים. גנזתי את כל מה שכתבתי, אבל חיפשתי את המקור לאמירה על מי שאכל את הדגים הבאשים וגורש מהעיר. הנה המקור:

משל ידוע מספר על אדם שכשל וניסה לחמוק מן העונש המגיע לו, אך סופו שקיבל גם את העונש הזה וגם עונשים נוספים: אכל דג מסריח, חטף מלקות וגורש מן העיר.

משל למה הדבר דומה?

לאחד שאמר לעבדו: "צא והבא לי דג מהשוק"

יצא והביא לו דג מן השוק מבאיש (מסריח).

אמר לו: "בגזירה! או תאכל הדג, או תלקה מאה מכות, או תתן לי מאה מנה (מטבעות).

אמר לו: "הריני אוכל"

התחיל לאכול. לא הספיק לגמור עד שאמר "הריני לוקה"

לקה (קבל מלקות) ששים. לא הספיק לגמור עד שאמר? "הריני נותן מאה מנה"

נמצא אוכל את הדג, ולוקה ונותן מאה מנה.

נראה שהמשל הזה נכון לגבי רן ארז וארגון המורים, וגם לגבי שר החינוך ושר האוצר. השביתה הסתיימה, העיצומים נמשכים, ורק ילדינו ונכדינו הפסידו שבוע לימודים יקר.

• הדור החדש של הקיבוצים בישראל.

בעבר הרחוק, כשהתבקשנו לספר מה זה קיבוץ, היה זה די פשוט: כולם ביחד, אין רכוש פרטי, כל אחד עובד איפה שהקיבוץ צריך אותו (יש סידור עבודה כל ערב), הילדים ישנים בבתי ילדים. יש מטבח וחדר אוכל שבו אוכלים שלוש פעמים ביום ויש גם תה ולחם עם ריבה (יותר מים מאשר ריבה...), בבוקר לפני היציאה לעבודה ואחרי הצהריים כשחוזרים מהעבודה. יש צריף תרבות ובו אפשר לקרוא את עיתוני היום. יש מכבסה שבה מכבסים את כל הבגדים, ומחסן בגדים שבו מקפלים, מגהצים (או להיפך) את הבגדים. לכל אחד יש מספר שרקום לו על הבגדים, ולפי המספר שמים את הבגדים בתאים של החברים.

וכו' וכו'. יש אלה שהדברים מעוררים בהם נוסטלגיה, ואלה שיש להם זיכרונות פחות נעימים מהמאפיינים האלה, והיו גם אלה שפשוט עזבו.

הקיבוץ עבר שינוי גדול מאז הקמתו בשנת 1908, ובעיקר בשלושים השנים האחרונות.

אנשים מבחוץ שואלים אותי אם אנחנו "קיבוץ מופרט" אני עונה שאנחנו "קיבוץ מתחדש", שזאת המהות, אבל גם ההגדרה בחוק.

בשבוע שעבר התפרסם במוסף "דה מרקר" ראיון עם עו"ד צפריר בן אור מגבעת חיים איחוד, שמתמחה בסוגיות של הקיבוץ. אני מביאה כאן קטעים מהראיון, אשר מסביר היטב מהו הקיבוץ המתחדש.

"המונח הנכון הוא קיבוץ מתחדש. המונח מופרט הוא סלנג שאינו משקף את מה שקורה בקיבוץ המתחדש. הקיבוץ המתחדש הא קיבוץ שביצע מהלך של ארגון מחדש והעברה של זכויות וחובות משמעותיים ממנו לחבריו. כמו כן למושג "מופרט" יש קונוטציה של "הכל הפך פרטי" ו"איש איש לנפשו", כפי שהיה ברוסיה שעברה מקומוניזם לקפיטליזם. הקיבוץ המתחדש משלב בין נושאים [...] שעברו לאחריות החבר, כמו פרנסתו, שנמצאת באחריותו, לבין נושאים שנותרו באחריות הכלל, בהם דאגה לרשת ביטחון לחבר שאינו יכול, מבחינות אובייקטיביות להתפרנס. חשוב לציין שקיבוץ מתחדש הוא אגודה שיתופית חקלאית מסוג קיבוץ [...]

הדבר שמייחד את הקיבוץ המתחדש ומבדיל אותו ממושב, שכונה קהילתית, יישוב קהילתי וכן הלאה הוא מערכת של עזרה וסיוע הדדיים המתקיימים בו, על חשבון ובמימון החברים והקיבוץ. זאת בנוסף למוסדות חינוך ורווחה הדואגים לחברים – מבוגרים, צעירים וילדים..."

עד כאן מתוך הריאיון. אני חושבת, שההסבר ברור ומנוסח היטב.

• גשם ראשון

סוף סוף, קבלתי מיוחאי, בני, תמונה לא של קטב"מים, ולא של מיירטים, כי אם של ברכה היורדת מהשמים. גשם, לא סתם גשם זה היה שבר ענן.

והשיר שיוחאי צירף לתמונה היה:

את הגשם תן רק בעתו
ובאביב פזר לנו פרחים
ותן שיחזור שוב לביתו
יותר זה, אנחנו לא צריכים.

המילים האלה, והתפילה הזאת, מסכמות את הסיום שהתכוונתי לכתוב.

שבת שלום

תמר וולפין

כיתת ערבה

מימין לשמאל: כרם בן שמואל, עופר ענבר, אביגיל בכר, דרור שפריר, אופיר חייט, רז אלאני, פלג יזרעאלי, גבראל זקן, אביגיל זקן, עיליי חייט.
חסרים בתמונה: יונתן גידו, מאורי ברק, טום כץ, רומי פלמה.

כיתת ערבה חתמו השבוע בספר החתימות.
שתהיה לכולכם שנה כייפית ושתהיו תמיד מוקפים בחברים.

@@@@@@@@@@@@@@@@

הודעה לתושבי שכונת חרמון

תושבי שכונת החרמון, הנכם מזמנים למפגש הסבר
על אופן שדרוג תשתיות המים והביוב בשכונה

יום: ראשון

תאריך: 15/09/24

שעה: 16:00

מקום: המפגש

**מצפים לראותכם
צוות שדרוג תשתיות**

מזל טוב לילידי ספטמבר היקרים,

שמעון פינקוס, קני וויטהם, שאולה אלמן, אלי בר און, אביטל שובל, הנרי שפרונג, תרצה קולט, יוהנה פוטש, זהרה דהן ודוד דיבון.

ספטמבר הוא חודש של שינוי והתחלות חדשות, הקיץ מתחיל להיפרד והסתיו מתחיל להיכנס. חודש של עלוות צבעוניות שקיעות מרהיבות ושפע.

אתם 9 חברים שחוגגים היום ואכן.

נומרולוגית, המספר 9 משויך לספטמבר - מספר של סיום והתחלה מחודשת, של חוכמה ושל נתינה. המספר 9 מסמל שלמות, הומניטריות והשראה. בדומה למספר 9, אתם, חברי ספטמבר כפר הנשיא מהווים תזכורת לכך שהחיים הם מסע מתמשך של למידה וצמיחה.

על פי האסטרולוגיה מי מכם שיושב על מזל בתולה אתם אנשים יצירתיים, חכמים ונדיבים. מזל בתולה, מעניק לכם את היכולת לשים לב לפרטים הקטנים ולמצוא פתרונות יצירתיים לבעיות. מי מכם שיושב במזל מאזניים, ניחן בחוש צדק מפותח, כישורי תקשורת מעולים ויכולת ליצור הרמוניה בסביבה.

פה במפגש אנחנו משתדלים בגילנו לחגוג את החיים יחד. בספורט, הרצאות, משחקים, קפה ונישנוש משותפים - כל אלה הם רק חלק מהדברים שמאפיינים אותנו. ואנחנו כל כך שמחים שאתם חלק מהמשפחה שלנו.

כפי שאמר הסופר והפילוסוף אלברט קמי: "החיים אינם בעיה שיש לפתור, אלא מציאות לחוות." במועדון שלנו, אנחנו חווים את החיים יחד, במלואם.

אז לכבוד יום ההולדת שלכם, אנחנו מאחלים לכם שנה נוספת של בריאות, אושר והגשמה. תמשיכו להיות מקור להשראה לנו, ותמשיכו להפתיע אותנו בחוכמה ובכישרונות שלכם.

קני היקר, חוגג 80! הוא מספר של אינסוף, של כוח פנימי ושל התחלות חדשות. אז בהחלט נאחל לך התחלות מפתיעות.

יוהנה היקרה, חוגגת 90! 9, כפי שכבר אמרנו, הוא מספר של שלמות והשראה. אתם שניכם דוגמה ומופת עבור כולנו.

אז נרים כוסית לכם ואתכם ונתפלל לימים טובים ורגועים ומי ייתן ויחזרו כל החטופים והצפון יחזור לפרוח ולזרוח.

כתבה: דליה זלצברג

פרשת "שופטים"

דרשה מאת אלישע וולפין

חברים יקרים,

שבוע קשה!

שבוע קשה, בתוך חודש קשה, בתוך שנה קשה, בתוך שנתיים קשות. רמות הכאב והצער כל כך גבוהות, שלפעמים נראה שלעולם לא נצליח לנשום שוב "כמו פעם".

הכאב על החטופים - גם החיים וגם המתים - על הנופלים, על ההורים והאחים השכולים, על היתומים החדשים ועל האלמנות הצעירות, על העקורים הרבים, ועל הפצועים בגוף, ברוח ובנפש. והכאב עולה על גדותיו של הלב.

האם נוכל למצוא מעט נחמה בפרשה?
הפרשה השבוע היא פרשת שופטים.

על פניו, זו פרשה מאוד עכשווית ומאוד פוליטית. היא עוסקת בהבטחת סמכותם של השופטים, בהגבלת כוחו של המלך ודאגה מאוד נחרצת לחלשים בחברה. ראוי לקרוא את הפסוקים כפי שהם, לפני שממשיכים הלאה בדרשה:

"שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן-לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ לְשִׁבְטֶיךָ, וְשָׁפְטוּ אֶת-הָעָם מִשְׁפַּט-צֶדֶק. לֹא תִטֶּה מִשְׁפָּט, לֹא תִכִּיר פָּנִים, וְלֹא-תִקַּח שֹׁחַד, כִּי הַשֹּׁחַד יַעֲוֶר עֵינֵי חֲכָמִים וְיִסְלֹף דְּבַר צְדִיקָם. צֶדֶק צֶדֶק תִּרְדֹּף לְמַעַן תַּחֲיֶה וְיִרְשֶׁת אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ" (דברים ט"ז, י"ח-כ.)

מפתה מאוד לצלול כאן לשיחה פוליטית, ולגזור מהפסקה הזאת מחשבות נוגות על מצב האומה, אבל לא אעשה זאת! החברה שלנו פצועה ושסועה סביב הנושאים שנדונים בפרשה, ואני הרי משתדל להקדיש את חיי לאיחוי וריפוי, ולא להעמקת השסע, חלילה. וממילא כל צד יפרש את הפרשה הזאת על פי תפיסת עולמו.

במקום פוליטיקה, חיפשתי מזור ונחמה בפרשה, ואני חושב שמצאתי.

הפרשה מנבאה שיבוא יום והעם ירצה להמליך על עצמו מלך ככל העמים. היינו מצפים שאלוהים יגיד: "לא יקום ולא יהיה! אני המלך שלכם, מלך מלכי המלכים, לא יהיה לכם מלך אחר על פני".

באופן מפתיע אלוהים דווקא מתיר זאת (ויש אפילו פרשנים הסוברים שהוא בכלל מצווה להמליך מלך, משום שחברה זקוקה למנהיגות ראויה ושלטון יציב). עם זאת, אלוהים מציב תנאים מאוד ברורים, ודורש שעל המלך הזה יחולו מגבלות כוח חמורות ביותר - ממש לא ככל העמים:

"כִּי-תֵבֵא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ וּרְשָׁתָהּ, וַיִּשְׁבְּתָהּ בָּהּ, וְאָמַרְתָּ אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתַי. שׁוּם תִּשִּׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' אֱלֹהֶיךָ בּוֹ, מִקֶּרֶב אַחֲרֶיךָ תִּשִּׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ... רַק לֹא-יִרְבֶּה-לוֹ סוּסִים... וְלֹא יִרְבֶּה-לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוּר לִבּוֹ, וְכֹסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה-לוֹ מְאֹד... לְבַלְתִּי רוּם-לִבּוֹ מֵאַחֲיוֹ, וְלְבַלְתִּי סוּר מִן-הַמִּצְוָה יְמִין וּשְׂמָאוֹל לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמָיו עַל-מַמְלַכְתּוֹ)" (דברים י"ז, י"ד-כ.)

שוב צף הפיתוי לגלוש לפוליטיקה העכשווית, אבל אנחנו נחזיק חזק ולא נגלוש במדרון החלקלק הזה.

אז לאן בכל זאת ניקח השיחה? הרי חיפשנו נחמה.

נכנסנו השבוע לחודש אלול, חודש חשבון הנפש, חודש הסליחות והתיקון, שלושים ימים לפני ראש השנה (שנקרא במקורות "יום הדין") וארבעים יום לפני יום כיפור.

אלול תמיד היה החודש האהוב עלי (עוד לפני שחזרתי בתשובה והבנתי את המשמעות היהודית של החודש). בוא הסתיו, בשבילי, תמיד סמל את שיבתה של השפיות. "תם השרב הגדול", כפי שכתב מאיר אריאל.

במסורת החסידית, בחודש אלול **"המלך יוצא אל השדה"**. המלך הוא כמובן מטאפורה לקדוש ברוך הוא, שהוא עוזב את הארמון השמימי (והמטאפורה) שלו ויורד אל העם.

חודש אלול הוא זמן שבו הלב נפתח ו"השמיים מקשיבים". בתקופה הזאת אנחנו מוזמנים להודות, לבקש בקשות, לשטוח טענות ולבקש סליחה.

לא בכדי, ההוראות שניתנו למלך בפרשה הן להיות קרוב אל העם. **"לְבַלְתִּי רוּם-לִבּוֹ מֵאַחֲיוֹ"**. מלך בשר ודם צריך תמיד להיות בשדה. שם מקומו. תפקידו לשרת את העם ולא להפך.

אבל מה באשר למלך מלכי המלכים? האם גם הוא קרוב?

לפי המקורות, זה תלוי בנו. אך ורק בנו. אלוהים קרוב ככל שאנחנו נותנים לו להתקרב. פעמיים ביום - בשחרית ובמנחה - אומרים בתפילה, **"קרוב ה' לְכָל קְרָאיו, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאָהוּ בְּאֵמֶת"** (תהילים קמ"ד).

כבר דיברנו על זה לפני כמה פרשות, אבל מבחינתי, בתקופה שבה הייאוש כל כך גדול, העצבים כל כך חשופים והשסע והשנאה בין בני האדם כל כך חזקים, האמונה היא אולי הכלי החשוב ביותר.

בצעירותי, כשסבתי ז"ל ניסתה לשכנע אותי בקיומו של אלוהים, אמרתי לה שאני דורש הוכחות. אמונה עיוורת נראתה לי דבר מטומטם, אשלייה אנושית. אמונה עיוורת, אמרתי לה, היא לחלשים.

כשהתבגרתי קצת קיבלתי את ההוכחה שהייתי זקוק לה (חווייה רוחנית מאוד עוצמתית, שלא הותירה בי ספק, שיש מימד רוחני גבוה, ועינינו הפיזיות לעולם לא יוכלו לראות או לתפוס).

כשהתבגרתי עוד קצת, הבנתי שזה לא עובד כך. ללא ספק, חוויה רוחנית עוצמתית מאוד עוזרת למי שקוק להוכחות, אבל אמונה לא דורשת חוויית התעלות שכזאת. ממילא הרי, יהיו אנשים שיסבירו את כל החוויות הרוחניות בכלים מדעיים, ושוב יפריכו את הטיעון האמוני.

כבר הזכרתי בעבר את ויליאם ג'יימס, אבי הפסיכולוגיה האמריקאית, שטען במסה שלו, "The Will To Believe" שאמונה היא עניין של בחירה, של החלטה! מאוד קשה לאדם שנולד אחרי המהפכה המדעית להבין את העמדה הזאת, כי האדם המודרני זקוק להוכחות חושיות. שרירי הנפש והרוח שעמדו לרשותו לפני העידן המודרני נחלשו מאוד - הוא כבר בכלל לא מכיר אותם (למרות שהם תמיד שם) - ולכן, מאוד קשה לו היום לבחור או להחליט להאמין.

מכיוון שכך, אין לנו ברירה, אלא ללכת בדרך אחרת: **לעשות כאילו**. אם אפשר ליהנות מסרטי מדע בדיוני, או סרטי מארוול על גיבורי-על, אז אפשר גם **לעשות כאילו** שאנחנו פוגשים את המלך בשדה **וכאילו** שאנחנו מאמינים בזה. באנגלית קוראים לזה Temporary suspension of disbelief.

אז בואו נתרגל!

לא חייבים לעצום עיניים, רק דמיינו. דמיינו שאתם יוצאים לשדה. השמש מתחילה לשקוע ורוח סתווית קלילה מלטפת את עור פניכם. והנה, מרחוק, מתגלה דמות. איכשהו אתם יודעים - זה הרי מדע בדיוני, הכל אפשרי - שזה המלך, מלך מלכי המלכים.

איך תרצו לקבל את פניו? בקידה? בחיבוק? אגב, מותר גם בכעס! מה הוא אומר לכם? מה אתם עונים?

מרגע זה ואילך המשך השיח הוא לגמרי שלכם. שחקו עם זה. תנו דרור לדמיון - תנו לו שייקח אתכם למחוזות שהמוח האנליטי לא יכול להיכנס אליהם (כי המוח האנליטי לא יכול להאמין).

חכמינו זכרונם לברכה אמרו שבשיח שלנו עם המלך, ראוי לפתוח בשבח. זה פותח את הלב. ואז להמשיך בהודיה (יש הרי הרבה על מה להודות, וזו הזדמנות נהדרת לתרגם גם את זה). וכעת, מה תבקשו? מה אתם באמת רוצים?

כמובן שנבקש ממנו להשיב הביתה את כל החטופים והחטופות, בריאים ושלמים בגופם, ברוחם ובנפשם. נבקש שחיילנו ישובו הביתה בשלום, נבקש החלמה מלאה לפצועים, נחמה למשפחות השכולות, ושהמפונים ישובו לבתיהם.

ואז מה? מה תבקשו עכשיו? תזכרו, אתם משוחחים עם מלך מלכי המלכים. אין דבר שהוא לא מוכן לשמוע, ואין דבר שהוא לא יכול לעשות. הוא הרי המלך.

אני מאוד סקרן - האם זה עבד? מה עלה בשיחה? מה הייתה התחושה?

אשמח מאוד לשמוע מכם.

ואגב, בניגוד לתפיסה החסידית, אני מאמין שהמלך תמיד נמצא בשדה, תמיד זמין, תמיד רוצה בקרבתנו. רק שאנחנו מסתגרים בבתים שלנו, במזגן, בחשיבה המודרנית, ובהיעדר אמונה.

שבת שלום,

אלישע

שירי מלחמת חרבות ברזל

מ' עדיין לא יכול להיחשף מאחר והוא בחר להמשיך בשירות המילואים המסווג, ורק בתום הלחימה יוכל לחשוף את פניו.

מ' המסתערב, לוחם במילואים ביחידה מיוחדת ומסווגת, נמצא במילואים מאז ה-7 לאוקטובר.

בהפוגה קצרה שהייתה לו עם חבריו לנשק, מ' שר וניגן את השיר 'יחפים' של יסמין מועלם, חבריו צילמו את הביצוע והעלו לרשתות. אחרי כמה ימים של לחימה מ' פתח את הנייד וגילה שהביצוע שלו ריגש מדינה שלמה והפך לדבר הכי מסקרן ומדובר ברחבי הרשת - מה שהביא אותו להחלטה להקליט ביצוע רשמי לשיר.

אני חוזר

מילים: דולב רם ושיר דוד גדסי

לחן: דולב רם ושיר דוד גדסי

את יודעת אני לבד עכשיו
וכל העולם מתהפך לי בבטן
את יודעת פה מסוכן עכשיו
רק רוצה להאמין שבסוף יהיה בסדר

ואת שומעת

מרפאה לבי מרחוק

ואת יודעת

לאהוב

אני חוזר אלייך

התפילות שלך קוראות לי לבוא

ראיתי אש בעיניים

ותמונות שלא נותנות לי לחזור לבד לבד

אני לא מפחד עכשיו

את יודעת אני שלם עכשיו

וכל המילים נכתבו כבר בספר

אני מבטיח לך את לא תהיי לבד

עכשיו בשם השם נעשה ונצליח

ואת שומעת

מרפאה לבי מרחוק

ואת יודעת

לאהוב

13.9 דקל בסו

14.9 ירין מושקוביץ

הדר שפירר

נוח סטי מירב

15.9 אלי בר און

שחר כץ

רון דוידסקו

גבריאלי סגל

16.9 אביטל שובל

גבריאלי לדרמן

סיפור מלחמה

סיפור אמיתי שלקחתי מהפייסבוק. נכתב בעלום שם.

ככה נראית השגרה של הצפון הלא מפונה"

שעת לילה מאוחרת, מתקלחת מהר עם דלת פתוחה. מארגנת מראש שמלה למקרה שתהיה אזעקה.

מתלבשת מהר, שמה גרביים ונעלים ועכשיו מחכה שהגוף פשוט ירדם, כי אני? אני מחכה לאזעקה שפשוט תגיע ושזה יגמר.

רואה סרט ועוד סרט בדריכות, הדלת של הבית פתוחה לגמרי, דלת הכניסה סגורה ומחכה שאני אפתח אותה כדי לרדת למקלט.

כבר עוד שניה בוקר, אני עדיין עם נעלים ומחכה. בודקת כל כמה דקות באפליקציה איפה הייתה אזעקה, להיות מוכנה שאם זה מתקרב אלך למקלט לא אחכה שזה יגיע לכאן.

האפליקציה לא משקרת ויש הרבה טילים. זה לא קרוב, אבל זה נשמע היטב.

טוב עכשיו כבר בוקר, אפשר להוריד לחץ, הלילה זה לא היה כאן.

שוטפת פנים, שותה שלוק מהקפה, שמה איפור שלא יהיה חשד שלא ישנתי גם הלילה.

נכנסת לאוטו, נוסעת בטיל 160-180 ומתפללת רק שלא תהיה אזעקה. ככה כל הדרך - 15 דקות בערך.

מחנה את האוטו על המיגונית, אם יהיה צורך בדיוק עכשיו להיכנס אליה.

שולחת הודעה הגעתי בטיסה אני בעבודה. נושמת 2-3 נשימות ונכנסת עם חיוך בוקר טוב שאף אחד לא ידע איזה לילה עברתי.

זה ככה כבר חודשיים אבל מי סופר. אני סך הכל גרה בגולן - מקום שקט ופסטורלי.

כמה גרוע כבר זה לחיות כאן?

והנה זה הפך לסיוט. אין לילה ואין יום עד שהנשמה פשוט תחליט לישון.

13.9.24

343 ימים בשבי

